

вират, начело на който от 29 март 1848 г. застава Джузепе Мацини. По негово настояване се вземат мерки за повишаване отбранителната способност на републиката. Достъпът до гражданските отряди се демократизира. Те се преобразуват в Национална гвардия, като в нея се допускат лица от наемния труд и лишените от имущество. На 26 март е обявена мобилизация на 12 батальона от тази гвардия и един батальон студенти.²³ Можем да приемем, че от това време Добрович се включва в студентския батальон, понеже заявява, че се включва при първия зов, а университетите са затворени за две години. Месеците април, май и юни отговарят на трите месеца, за които говори Добрович, че с оръжие в ръка защитава Римската република. Не трябва да забравяме, че Добрович е роден в поробена страна, а в Цариград е другар на Георги Раковски.

В отговор на призива на Антонели и четирите държави изпращат военни отряди да задушат републиката. Най-активно е френското правителство, което изпраща седемхиляден корпус начело с генерал Удино. На 24 април французите вземат пристанището Чивитавекия под предлог, че ще защитават италианците, или, както отбелязва Добрович, превземат града с „яланджилък“ /измама/. По това време републиканското правителство решава да допусне отряда на Гарибалди в Рим за защита на отечеството, при условие, че ще наброява само 500 души, но фактически той достига 1200 души.²⁴

Френските войски се отправят към Рим, а републиката решава да им се противопостави. На 30 април става сражение при западните подстъпи на Рим: старата крепостна стена, вратата "Сан Панкратио" и градините на Ватикана. Калените във войната срещу Алжир френски войски са принудени да отстъпят, "качардисат" /побягнат/, както се изразява Добрович, от ентузиазираните войници и доброволци на Гарибалди. На последния е дадено званието генерал и му са подчинени доброволците. По този начин Гарибалди става началник на доброволците-студенти, сред които е Димитър Добрович.

На 30 април Удино поисква примирие, последвано от преговори с френските власти. В това време отрядът с Гарибалди разбива на два пъти нахлулите неополитански войски, но е спрял от правителството да продължи по-нататък при страх от нова интервенция. Действително Удино не признава подписаното примирие. На 3 юни започва бомбардировки на републиканските позиции, а след това и на самия Рим. Сраженията се водят през целия месец за доминиращия хълм Джаниколо.